

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie **P. P.**

uniewinnionego od popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 23 listopada 2023 r.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 4 maja 2022 r., sygn. akt IX Ka 343/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy - Żoliborza w Warszawie

z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt IV K 504/18,

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego K. K.

kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie wyrokiem z dnia 22 listopada 2021 roku, sygn. akt IV K 504/08, uniewinnił oskarżonego P. P. od popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, polegającego na tym, że w dniu 5 września 2016 roku w [...] przy ul. [...] działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził K. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 200.000 złotych poprzez wprowadzenie w/w pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z pisemnej umowy pożyczki pieniędzy w w/w kwocie, tj. czynu z art. 286 § 1 k.k.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 4 maja 2022 roku, sygn. akt IX Ka 343/22 po rozpoznaniu wniesionej apelacji zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. rażące naruszenie prawa materialnego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Obywatela poprzez ocenę zarzutów apelacyjnych lub ocenę prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd na podstawie oświadczenia oskarżonego przekazanego pełnomocnikowi oskarżonemu telefonicznie w toku rozprawy apelacyjnej, a nie stosownego postępowania dowodowego;

II. rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 439 § 1 punkt 2 k.p.k. w zw. z art. 42 § 3 k.p.k. i 124 k.p.k. - poprzez orzekanie w chwili wydania skarżonego wyroku w składzie, którego dotyczył wniosek o wyłączenie i konsekwentnie orzekanie przez osobę do tego nieuprawnioną, w tym wydanie z tych przyczyn orzeczenia prawnie nieistniejącego (*sententia non existens*).

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżanego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy z 4 maja 2022 r. (sygn. akt IX Ka 343/22) oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie podkreślić trzeba, że zgodnie z treścią art. 519 k.p.k. kasacja strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko prawomocnemu orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania przez ten sąd zwykłego środka

odwoławczego. Z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika jednoznacznie, że celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia. Wniesienie zatem skutecznej kasacji jest ze wskazanych wyżej powodów istotnie ograniczone. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem służyć temu, aby doszło do ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej. W toku takiego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności i trafności dokonanych ustaleń faktycznych oraz nie bada się współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z 21 września 2017 roku, IV KK 276/17; postanowienie SN z 10 lipca 2019 roku, II KK 210/19).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Okręgowy w Warszawie działając jako Sąd odwoławczy dokonał w sposób prawidłowy instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku. Sąd ten w sposób szczegółowy, właściwy i rzetelny odniósł się do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, realizując w sposób prawidłowy obowiązki wynikające z treści przepisów określonych w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., na co wskazuje uzasadnienie przedmiotowego wyroku.

Odnosząc się do zarzutu zawartego w punkcie I kasacji, stwierdzić trzeba, że jest on całkowicie bezzasadny. Z akt przedmiotowej sprawy wynika bowiem, że na rozprawie apelacyjnej w dniu 22 kwietnia 2022 r. Sąd odwoławczy ustalał kwestie numeru bankowego [...] w odniesieniu do historii rachunku znajdującej się na kartach 337 i 339. Wówczas obrońca po skontaktowaniu się z oskarżonym oświadczył że klient miał wówczas trzy rachunki (k. 846 akt). Sąd II instancji słusznie uznał jako dowód w sprawie przeprowadzony przez Sąd meriti wyciąg z rachunku bankowego oskarżonego prowadzonego w [...] za wrzesień 2016 r. (k. 337-340), wskazany w aktach jako prowadzony przez [...] S.A. Analiza tego rachunku wskazuje, że ani w dniu 6 września 2016 r., ani też w innym dniu we wrześniu 2016 r. nie nastąpiła żadna wpłata na wskazany rachunek przy użyciu wpłatomatu. Jedyna wpłata w wysokości 50.000 złotych nastąpiła w dniu 12 września 2016 r. w placówce Banku przy ul. [...], czego nie mogli jednak obserwować zeznający na tę okoliczność świadkowie. Wszystkie istotne dowody zostały zatem przeprowadzone w prawidłowy sposób, zgodnie z zasadami rzetelnego procesu. Dodatkowo podkreślić należy, że skarżący w żadnym zakresie nie uprawdopodobnił, że zarzucany w kasacji sposób

procedowania Sądu odwoławczego doprowadził do rażącego naruszenia przepisów prawa, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia.

Odnosząc się zaś do drugiego zarzutu zawartego w kasacji, wskazać należy, iż stanowi on powtórzenie zarzutu apelacyjnego i został prawidłowo rozpoznany przez Sąd odwoławczy, który zasadnie wskazał, że złożenie wniosku o wyłączenie sędziego nastąpiło już po zamknięciu przewodu sądowego, a nadto dopiero w dniu ogłoszenia wyroku o godz. 09:04, tj. na 7 minut przed wywołaniem sprawy. Podkreślić należy, że strona może złożyć wniosek o wyłączenie sędziego do czasu otwarcia przewodu sądowego, co *lege non distinguente* dotyczy również rozpoczęcia apelacyjnego przewodu sądowego (art. 41 § 2 k.k.). Chodzi tu o sytuację, w której strona miała wiedzę o przyczynie wyłączenia sędziego przed otwarciem przewodu sądowego. Wówczas złożenie wniosku po tym terminie powoduje, że sąd pozostawia wniosek bez rozpoznania. Natomiast gdy przyczyna wyłączenia powstała lub stała się stronie wiadoma po otwarciu przewodu sądowego, ustawa nie wskazuje terminu jego złożenia (Komentarz do art. 42 k.p.k., Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom I). W przedmiotowej sprawie, jak wynika z akt, okoliczności, na które powołuje się pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego stanowiące podstawę do wyłączenia sędziego były mu znane już w dniu odroczenia ogłoszenia wyroku. Jednocześnie podkreślić należy, że samo złożenie wniosku o wyłączenie sędziego nie wyłącza sędziego od podejmowania dalszych czynności w sprawie. Dopiero postanowienie o wyłączeniu sędziego powoduje, że podejmowane przez niego czynności stają się bezskuteczne (art. 42 § 3 k.p.k.). Co istotne, w rozpatrywanej sprawie wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o wyłączenie sędziego został rozpoznany negatywnie (k. 790), a zatem ogłoszenie wyroku było od samego początku i dalej pozostaje skuteczne. Nieuprawniony jest zarzut wydania orzeczenia nieistniejącego (*sententia non existens*), przy wskazaniu bezzwzględnej przyczyny odwoławczej. Przy czym skarżący zarzuca naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., niekonsekwentnie podnosząc naruszenie prawa procesowego w postaci orzekania przez osobę do tego nieuprawnioną, co stanowi naruszenie art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że podniesione w omawianej kasacji zarzuty były oczywiście bezzasadne, co pozwoliło na oddalenie wniesionego środka na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[PGW]

[aŕ]